

Komisja wypłaciła kontrahentom biorącym udział w projekcie, w tym ICN, zaliczkę na poczet wynagrodzenia za pośrednictwem koordynatora projektu, NCSR „Demokritos”. Następnie koordynator zażądał od ICN jej części projektu, zgodnie z określonym w nim podziałem zadań. Część ta nie została wykonana, a przedstawiciel ICN poinformował koordynatora o napotkanych przez tę spółkę trudnościach finansowych, w związku z czym ten ostatni zwrócił się do spółki Dane-Elec Memory, gwaranta zobowiązań ICN. Prezes spółki Dane-Elec Memory poinformował, że ICN zamierza wycofać się z projektu i zwrócić zaliczkę. Nie otrzymawszy potwierdzenia wycofania z projektu i zapewnienia zwrotu zaliczki na piśmie, koordynator projektu oraz Komisja zażądały od ICN zwrotu wypłaconej zaliczki. Ponieważ żądanie to pozostało bez odpowiedzi, zwrócono się do Dane-Elec Memory o wypłatę z tytułu gwarancji, zgodnie z jej zobowiązaniami zawartymi w liście gwarancyjnym. Odmówiła ona wypłaty z tytułu gwarancji, z tego względu, że Komisja nie udowodniła niewykonania zobowiązań umownych. Odmowa ta została potwierdzona, mimo że Komisja uzasadniła swoje żądanie.

Na podstawie klauzuli pojednawczej zawartej w umowie IST-2000-25366 wiążącej ICN z Komisją oraz w liście gwarancyjnym wydanym przez Dane-Elec Memory na rzecz Komisji ta ostatnia wniosła skargę w niniejszej sprawie, mającą na celu zasądzenie od Dane-Elec Memory wypłaty na rzecz Komisji kwoty zaliczki wypłaconej ICN powiększonej o odsetki za zwłokę z tytułu gwarancji. Tytułem żądania ewentualnego skarżąca wnosi o zasądzenie od spółki ICN zwrotu zaliczki wypłaconej przez Komisję powiększonej o odsetki za zwłokę z tytułu niewykonania zobowiązań umownych tej spółki w ramach projektu Crossemarc.

(¹) Zaproszenie do składania ofert opublikowane w Dz.U. 1999, C 12, str.5

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2006 r. — Air Liquide przeciwko Komisji

(Sprawa T-185/06)

(2006/C 212/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Air Liquide SA (Paryż, Francja) (Przedstawiciele: adwokaci R. Saint Esteben i M. Pittie)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności art. 1(i) decyzji Komisji C (2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran), w zakresie w jakim stwierdzono w nim, że Air Liquide naruszyła art. 81 WE i art. 53 EOG między dniem 12 maja 1995 r. a dniem 31 grudnia 1997 r.;
- w konsekwencji, stwierdzenie nieważności art. 2(f) i art. 4 decyzji Komisji C (2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r., w zakresie w jakim dotyczą one Air Liquide;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszą skargą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran, w której Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwa będące adresatami decyzji, w tym skarżąca, naruszyły art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 porozumienia o EOG poprzez uczestniczenie w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na wymianie informacji między konkurentami, porozumieniach co do cen i mocy produkcyjnej oraz nadzorze nad wykonaniem tych porozumień w sektorze nadtlenu wodoru i nadboranu sodu.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi cztery zarzuty:

W zarzucie pierwszym skarżąca stwierdza, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając okoliczności przedstawione przez nią w celu przyjęcia domniemania odpowiedzialności solidarnej Air Liquide z powodu zachowania jej spółki zależnej za wystarczające w świetle kryteriów ustalonych przez orzecznictwo oraz że w konsekwencji Komisja naruszyła zasady regulujące odpowiedzialność spółki dominującej za zachowanie spółki zależnej i w ten sposób naruszyła art. 81 WE.

W zarzucie drugim skarżąca twierdzi, że powołując się niesłusznie względem Air Liquide na domniemanie odpowiedzialności, Komisja ponadto nieprawidłowo przerzuciła ciężar dowodu i w ten sposób naruszyła prawo skarżącej do obrony.

W zarzucie trzecim skarżąca podnosi, że nawet w przypadku uznania przez Sąd, iż Komisja mogła w uzasadniony sposób domniemywać odpowiedzialność Air Liquide za zachowanie jej spółki zależnej Chemoxal, Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia, ponieważ nie rozważyła ona żadnego z argumentów przedstawionych przez Air Liquide w celu wykazania autonomiczności spółki Chemoxal i w ten sposób obaliła to domniemanie odpowiedzialności solidarnej, które jest jedynie domniemaniem wzruszalnym.

W zarzucie czwartym skarżąca twierdzi, że Komisja nie udowodniła w sposób wystarczający pod względem prawnym i faktycznym uzasadnionego interesu do podjęcia działania przeciwko niej w niniejszym postępowaniu, poprzez wydanie — mimo upływu terminu przedawnienia jej prawa do nałożenia kary na Air Liquide — decyzji stwierdzającej naruszenie przez Air Liquide art. 81 ust. 1 WE i art. 53 porozumienia o EOG oraz że w braku takiego uzasadnionego interesu Komisja nie miała kompetencji do wydania takiej decyzji względem skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2006 r. — Solvay przeciwko Komisji

(Sprawa T-186/06)

(2006/C 212/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Solvay S.A. (Bruksela, Belgia) (Przedstawiciele: O.W. Brouwer, D. Mes, lawyers, M. O'Regan i A. Villette, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- całkowite lub częściowe stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 3 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran), w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącej, w szczególności w części, w której zostało stwierdzone, że skarżąca naruszyła art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia o EOG a) w okresie między dniem 31 stycznia 1994 r. a sierpniem 1997 r. oraz b) w okresie między dniem 18 maja a dniem 31 grudnia 2000 r.;
- uchylenie lub znaczne obniżenie kwot grzywn, które zostały nałożone na skarżącą oraz Solvay Solexis SpA na podstawie tej decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z całkowitą lub częściową zapłatą kwoty grzywny lub ustanowieniem gwarancji bankowej;
- podjęcie wszelkich środków, które Sąd uzna za stosowne;

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stwierdziła w spornej decyzji, że skarżąca naruszyła art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 porozumienia o EOG poprzez uczestnictwo w kartelu dotyczącym nadtlenu wodoru i nadboranu sodu, który polegał na wymianie między konkurentami informacji o cenach i wielkości sprzedaży, porozumieniach cenowych, a także porozumieniach w sprawie zmniejszenia mocy produkcyjnej na obszarze EOG, jak również na nadzorze nad wykonywaniem porozumień antykonkurencyjnych.

Skarżąca utrzymuje, że Komisja miała prawo stwierdzić, iż w okresie między sierpniem 1997 r. a dniem 18 maja 2000 r. Solvay naruszyła art. 81 WE, ale że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie przy stosowaniu art. 81 WE, uznając, że Solvay popełniła naruszenie, po pierwsze, w okresie między dniem 31 stycznia 1994 r. a sierpniem 1997 r. oraz, po drugie, między dniem 18 maja a dniem 31 grudnia 2000 r. Owe naruszenia i oczywiste błędy w ocenie odnoszą się w szczególności do:

- a) błędnego zastosowanie pojęć „porozumienie”, „uzgodnione praktyki” i „jedno i ciągłe naruszenie”;
- b) niewystarczającego udowodnienia, że skarżąca uczestniczyła w kartelu w innych okresach niż te, do których przyznała się skarżąca;
- c) domniemania dalszego istnienia skutków antykonkurencyjnych po dniu 18 maja 2000 r.; oraz
- d) braku właściwej analizy materiału dowodowego dołączonego do akt odnoszącego się do wyżej wymienionych okresów.

Skarżąca ponadto utrzymuje, że przy ustalaniu kwoty grzywny Komisja dopuściła się kilku naruszeń prawa, a także oczywistych błędów w ocenie przy stosowaniu jej komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji z 2002 r. (komunikatu w sprawie współpracy) ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia nr 1/2003 ⁽²⁾, w tym w stosunku do:

- a) momentu złożenia wniosków o obniżenie kwot grzywn i/ lub przedłożenia materiału dowodowego o istotnej wartości dodanej w ramach powyższych wniosków;
- b) oceny wartości dodanej materiału dowodowego, który przedstawiła skarżąca, oraz
- c) poziomu obniżenia grzywny przyznanego skarżącej, które — zdaniem Solvay — w sposób oczywisty nie uwzględniło wysokiej wartości przedstawionego przez nią materiału dowodowego, jak również istotnej i ciągłej współpracy z jej strony.

Skarżąca ponadto utrzymuje, że kwota grzywny była nadmierna i nieproporcjonalna, oraz że Komisja nie uzasadniła obliczenia kwoty grzywny, ewentualnie uczyniła to w sposób niewystarczający.

Następnie skarżąca utrzymuje, że Komisja niezgodnie z prawem nałożyła grzywnę na spółkę zależną skarżącej — Solvay Solexis SpA.